

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 15C/54/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116209672
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Hadrbulcová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2022:1116209672.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I sudkyňou JUDr. Vierou Hadrbulcovou v právnej veci žalobcu: JUDr. Marián Ševčík, advokát so sídlom Nezábudkova 22, Bratislava proti žalovanej: S.. O. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. X Bratislava o zaplatenie 938,97 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 376,07 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 376,07 EUR od 07.08.2015 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Vo zvyšku uplatneného nároku súd žalobu zamieta.
- III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 03.05.2016, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 938,97 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 562,90 EUR od 01.01.2015 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 376,07 EUR od 07.08.2015 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že medzi ním a žalovanou vznikol právny vzťah na základe udelenej plnej moci na právne zastupovanie žalovanej vo veciach vedených na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 10C/203/2014 a sp.zn. 12C/172/201 . Za poskytnuté právne služby požadoval žalobca od žalovanej odmenu, ktorú jej vyfakturoval faktúrou 01/11/2014 a faktúrou č. VII. 15. Obe faktúry žalovaná riadne prevzala (faktúru 01/11/2014 dňa 18.11.2014 a faktúru č. VII. 15 dňa 03.08.2015) no neuhradila. Dňa 03.11.2015 žalovaná zaslala žalobcovi reklamáciu oboch faktúr s tým, že ten jej 18.11.2015 odpovedal, že reklamácie ako oneskorene podané neakceptuje. Žalovaná opakovane reklamovala fakturáciu listom z 05.01.2016 a listom z 17.02.2016, dňa 22.02.2016 žalovaná žalobcovi vrátila vystavené faktúry bez úhrady. V konaní sa žalobca ďalej vyjadril, že faktúra č. 01/11/2014 a faktúra č. VII. 15 obsahujú všetky zákonom stanovené náležitosti a boli žalovanej doručené riadne písomne a to faktúra č. 01/11/2014 listom zo dňa 18.11.2014 a faktúra č. VII. 15 listom zo dňa 03.08.2015, pričom zo strany žalovanej došlo k viacerým nedôvodným listom, ktoré žalovaná nazvala „reklamácie“ za účelom oddialenia úhrady daných faktúr až zrejme za účelom úplného zmarenia úhrad daných faktúr. Predmetné faktúry žalovaná vrátila žalobcovi až listovou zásielkou zo dňa 22.02.2016. Faktúry neboli vrátené včas, ale až po urgencii nevykonanej úhrady. Všetky vo faktúrach uvedené právne úkony žalovaná relevantným spôsobom nespochybnila, naopak máme za to, že z písomných vyjadrení žalovanej vyplýva poskytnutie daných úkonov zo strany žalobcu, pričom žalobca má za to, že žalovaná chce týmto svojim konaním kompenzovať svoj neúspech v súdnych konaniach, za výsledok ktorých však žalobca nenesie žiadnu zodpovednosť. V prípade, že žalovaná bola presvedčená o zodpovednosti žalobcu za výsledok predmetných konaní mala sa obrátiť na Slovenskú advokátsku komoru s podnetom na prešetrenie veci, čo však neurobila. Žalovaná na súde bola zákonnou sudkyňou upozornená na uloženie poriadkovej pokuty pre rušenie priebehu súdneho konaniach, čo je v zápisnici uvedené. Taktiež žalobca uviedol, že poskytnutých právnych konzultácií v súvislosti s právnym zastupovaním žalovanej tieto boli

riadne špecifikované, pričom išlo o konzultácie: dňa 12.01.2015 o 13:00, dňa 22.06.2015 o 16:00 dňa 24.06.2015 o 12:00. Ako dôkaz označil žalobca faktúru č. VII. 15 a faktúru č. 01/11/2014, list žalovanej z 22.02.2016 - vrátenie faktúr, reklamácia faktúry č. VII. 15 z 3.11.2015, opätovná reklamácia faktúr z 17.02.2016 Navrhol doplniť dokazovanie oboznámením sa so spisom tunajšieho súdu 10C/203/2014 a 12C/172/2011.

3. Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 15C/54/2016-27 zo dňa 04.10.2017. Proti uvedenému platobnému rozkazu podala žalovaná v lehote odpor s odôvodnením, preto súd platobný rozkaz v plnom rozsahu zrušil. Žalovaná sa v podanom odpore zo dňa 13.11.2017 k veci vyjadrila v tom zmysle, že nepopiera vzťah ale spochybňuje výšku žalovanej sumy. V konaní sa žalovaná ďalej podaním z 10.12.2018 vyjadrila, že zaplatila (bližšie neurčenú faktúru) žalobcovi. Vo svojom písomnom vyjadrení z 23.03.2019 poukázala na to, že faktúru č.1/11/2014 už žalobcovi uhradila, vkladom na účet dňa 21.11.2014. Pokiaľ ide o faktúru č. VII. 15, tú neuhradila žalovaná z dôvodu, že nepozná číslo účtu na ktoré má žalobcovi plniť. Žalovaná ako dôkazy označila a predložila reklamáciu faktúry za právne služby č. VII. 15, úradný záznam z 21.11.2014. Súd na pojednávaní dňa 27.03.2019, ktorého sa strany nezúčastnili, pričom požadovali aby sa rozhodlo v ich neprítomnosti vo veci vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými alebo navrhnutými stranami. Z faktúry č. VII. 15 (čl. 5) vystavenej žalobcom dňa 31.07.2015 ako dodávateľom súd zistil, že žalobca ňou vyúčtoval odberateľovi - žalovanej dodanie služby vo výške 376,07 EUR, súčasť faktúry tvoril aj popis realizovaných úkonov právnej služby, účasť na pojednávaní dňa 17.10.2014, 01.07.2015, prevzatie a príprava právneho zastúpenia, osobná konzultácia 3 krát vrátane režijného paušálu. Jeden úkon právnej služby predstavoval 69,91 EUR podľa vyhlášky č. 655/2004. Z faktúry č. 1/11/2014 (čl. 6) vystavenej žalobcom dňa 18.11.2014 ako dodávateľom súd zistil, že žalobca ňou vyúčtoval odberateľovi - žalovanej dodanie služby vo výške 562,90 EUR, súčasť faktúry tvoril aj popis realizovaných úkonov právnej služby a to spolu za 7 úkonov právnej služby za zastupovanie v dvoch právnych veciach vrátane 7 krát režijného paušálu, pričom jeden úkon právnej služby predstavoval 69,91 EUR podľa vyhlášky č. 655/2004. Z reklamácie faktúry č.01/11/2014 z 03.11.2015 súd zistil, že žalovaná tvrdí, že už v decembri 2014 zaplatila predmetnú faktúru, túto aj napriek tomu reklamuje z dôvodu, že tarifnú odmenu si žalobca nevypočítal správne, keď nezohľadnil, že v konaniach kde žalovanú zastupoval sa jednalo o spotrebiteľský spor. Z reklamácie faktúry č.VII. 15 z 03.11.2015 súd zistil, že žalovaná tvrdí, že v auguste 2015 jej bola doručená faktúra, pričom až teraz sa dostala k tomu, aby si prečítala vyhlášku č. 655/2004 s tým, že reklamuje opakované prevzatie právneho zastúpenia, ktoré bolo fakturované už vo faktúre č. 01/11/2014 a taktiež počet realizovaných konzultácií, ktoré sa mali uskutočniť len raz a nie 3 krát. Z úradného záznamu z 20.11.2014 čl. 40 súd zistil, že žalovaná sa dostavila do kancelárie žalobcu s tým, že jej nebola doručená faktúra, ktorú má uhradiť, preto si faktúru u neho osobne prevzala 20.11.2014. Pod datovaním a podpisom žalobcu je tlačným poznámka o tom, že faktúra (bez bližšieho určenia) bola uhradená.

4. Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 27.03.2019 č.k 15C/54/2016-53 tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 938,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 562,90 eur od 01.01.2015 do zaplatenia a zo sumy 376,07 eur od 07.08.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78%.

5. Proti vyhovujúcej časti tohto rozsudku a časti, ktorou bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania, podala žalovaná riadne a včas odvolanie, a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd uznesením zo dňa 31.03.2021 č.k. 4Co/76/2020-136 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania zrušil a vec mu vrátil v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Odvolací súd v uznesení zo dňa 31.03.2021 vyslovil právny názor, že keďže v danom prípade poskytol žalobca ako advokát vykonávajúci v zmysle zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii slobodné povolanie v rámci výkonu svojej profesijnej činnosti (ako špecifického druhu podnikania) žalovanej ako fyzickej osobe na súkromné účely (zastupovanie v civilnom spore o určenie neplatnosti zmluvy o výkone správy) na základe ňou udelenej plnej moci právnu službu za odmenu, je nepochybné, že naplnil zákonné znaky definície dodávateľa podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Z plnej moci, ktorú udelila žalovaná žalobcovi na zastupovanie vo vyššie uvedenom súdnom konaní, vyplýva, že žalovaná ju udelila žalobcovi - poskytovateľovi (dodávateľovi) právnych služieb ako fyzická osoba na súkromný účel, pričom pri jej udelení a počas jej platnosti nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, prípadne inej podnikateľskej činnosti. Vychádzajúc z definície spotrebiteľa uvedenej v ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka je tak zrejmé, že žalovaná má v právnom vzťahu, ktorý vznikol medzi ňou

a žalobcom na základe ňou udelenej plnej moci, postavenie spotrebiteľa. Dohoda o zastúpení, ktorá vznikla medzi žalobcom v postavení dodávateľa a žalovanou v postavení spotrebiteľa, potom taktiež nepochybne naplňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy uvedené v ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto je potrebné ju považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na definíciu spotrebiteľského sporu uvedenú v ust. § 290 CSP dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru o tom, že spor, ktorý medzi stranami vznikol, je spor spotrebiteľský. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však odvolací súd nezistil, že by sa súd prvej inštancie zaoberal povahou daného sporu a postavením strán sporu, i keď žalovaná v jednotlivých vyjadreniach viackrát tvrdila, že má postavenie spotrebiteľa. Opomenutie skúmania tejto pre procesný postup súdu vo veci významnej otázky, prípadne neposúdenie prejednávaneho sporu ako spotrebiteľského viedlo potom k viacerým závažným procesným pochybeniam na strane súdu prvej inštancie. Najpodstatnejšie pochybenie predstavovala skutočnosť, že súd prvej inštancie neuplatnil v konaní osobitné procesné postupy upravené ustanoveniami o spotrebiteľských sporoch (§ 290 až § 300 CSP). Konkrétne vo vzťahu k žalovanej ako spotrebiteľovi neuplatnil podľa ust. § 292 CSP rozšírenú poučovaciu povinnosť, a teda pri prvom procesnom úkone ju vhodným spôsobom nepoučil o možnosti jej zastúpenia a o jej procesných právach a povinnostiach nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv. Z predloženého spisu mal odvolací súd nesporne preukázané, že súd prvej inštancie poučil žalovanú len v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, čo nebolo vzhľadom na jej postavenie spotrebiteľa postačujúce a ani správne a v súlade so zákonom. Rovnako pokiaľ ide o dokazovanie, odvolací súd zdôraznil, že v prípade nejednoznačného preukázania určitej skutočnosti, prípadne existencie pochybností o pravdivosti určitého skutkového tvrdenia v spotrebiteľských sporoch mal súd prvej inštancie v zmysle ust. § 295 CSP možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ (žalovaná) nenavrhol, ak to bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie bol aj bez návrhu oprávnený taký dôkaz obstaráť alebo zabezpečiť. V tejto súvislosti odvolací súd upriamil pozornosť na úradný záznam žalobcu zo dňa 20.11.2014 predložený žalovanou ako dôkaz preukazujúci jej tvrdenie o zaplatení nešpecifikovanej faktúry žalobcovi, ktorý súd prvej inštancie nepovažoval za relevantný dôkaz, nakoľko z neho nebolo zrejmé kedy a k úhrade akej faktúry zo strany žalovanej došlo, a konštatoval, že súd prvej inštancie mohol odstrániť nejasnosť a pochybnosti o pravdivosti týchto neurčitých tvrdení žalovanej, ako aj neurčitosť úradného záznamu žalobcu obstaraním a vykonaním ďalších relevantných listinných dôkazov z úradnej moci podľa ust. § 295 CSP, a to napr. výzvou žalovanej na predloženie výpisov z jej účtu, prípadne potvrdení o transakciách alebo vkladoch žalovanej sumy alebo jej časti na účet žalobcu, a.i.. Okrem uvedeného odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie bol povinný žalovanú riadne poučiť o dôkazoch, ktoré bolo potrebné predložiť, už v rámci rozšírenej poučovacej povinnosti podľa ust. § 292 písm. b) CSP pri prvom procesnom úkone voči jej osobe, čo však neurobil, nakoľko daný spor neposúdil ako spotrebiteľský. Pokiaľ by súd prvej inštancie prejednávajú vec správne špecifikoval ako spotrebiteľský spor, a správne by aplikoval aj vyššie uvedené osobitné procesné postupy určené pre spotrebiteľské spory (a v rámci nich žalovanú riadne poučil o potrebe predloženia konkrétnych listinných dôkazov, prípadne ju sám vyzval na ich predloženie podľa § 295 CSP), je nepochybne, že žalovaná by listinné dôkazy preukazujúce zaplatenie faktúry č. 01/11/2014 zo dňa 18.11.2014 znejúcej na sumu 562,90 EUR (t.j. príkaz na úhradu I. zo dňa 30.11.2014 na číslo účtu žalobcu znejúci na sumu 462,90 EUR a potvrdenie I. o vklade hotovosti vo výške 100 EUR zo dňa 21.11.2014 na číslo účtu žalobcu), ktoré doručila až v odvolacom konaní, a ktoré majú významný vplyv pre meritórne rozhodnutie veci, predložila už skôr súdu prvej inštancie. V dôsledku toho, že súd prvej inštancie neposúdil prejednávajú spor ako spotrebiteľský, v konaní neuplatnil osobitné procesné postupy podľa ust. § 290 až § 300 CSP a žalovanej ako slabšej strane sporu (spotrebiteľovi) neposkytol zvýšenú ochranu, ktorú je na základe čl. 6 ods. 1 CSP oprávnené prináleží. Vychádzajúc z uvedených nedostatkov je potom zrejmé, že celý procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, je nesprávny a nezákonný. Odvolací súd dospel preto k záveru, že žalovanej bolo týmto nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie výrazne znemožnené v konaní riadne a včas uplatňovať prostriedky procesnej obrany, a teda v plnej miere brániť svoje práva, čím došlo nesporne k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Z týchto dôvodov vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovanej ako dôvodné, napadnutý rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie v prvom rade postupom v zmysle ust. § 267 ods. 3, 4 CSP zrušiť platobný rozkaz na čl. 27 súdneho spisu, a následne vychádzajúc z odvolacím súdom vyššie vysloveného právneho názoru o spotrebiteľskom charaktere prejednávaneho

sporu tento nanovo prejednať a rozhodnúť, v konaní uplatniť osobitné procesné postupy podľa ust. § 290 až § 300 CSP a v zmysle nich žalovanú opätovne procesne poučiť na základe rozšírenej poučovacej povinnosti podľa ust. § 292 CSP. Pri posudzovaní dôvodnosti výšky žalovanej sumy bude úlohou súdu prvej inštancie taktiež starostlivo prihliadať na všetky listinné dôkazy predložené žalovanou nielen v prvoinštančnom, ale aj v odvolacom konaní, ktorými preukázala úhradu faktúry č. 01/11/2014. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie zároveň riadne v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodní. Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (ust. § 391 ods. 2 CSP).

7. Súd prvej inštancie riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu uznesením zo dňa 22.02.2022 č.k. 15C54/2016-169 platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava zo dňa 04.10.2017 č.k.15C/54/2016.27 podľa § 267 ods. 3 CSP zrušil a vo veci nariadil pojednávanie.

8. Žalobkyňa v písomnom podaní zo dňa 18.02.2022 uviedla, že Faktúru č. 01/11/2014 zo dňa 18.11.2014 na sumu 562,90 euro žalobcovi zaplatila na dvakrát. Tak ako to preukázala súdu vyjadrením zo dňa 12.06.2020 doručeným súdu dňa 16.06.2020 z dôvodu, že mala zdravotné problémy a naraz na túto sumu nemala finančné prostriedky. Faktúru č. VII15 zo dňa 31.07.2015 na sumu 376,07 euro žalobcovi nezaplatila obávajúc sa jeho neserióznosti v obave, že faktúru bude chcieť znova uhradiť ako sa to stalo aj s faktúrou č. 01/11/2014 zo dňa 18.11.2014 na sumu 562,90 euro.

9. Na pojednávaní konanom dňa 10.05.2022 žalobca uviedol, že je nesporné, že žalobca žalovanej poskytol služby riadne a včas, avšak žalovaná tieto služby odmieta uhradiť. Poukázal na to, že dôkazy predložené žalovanou nie sú spôsobilé spochybníť poskytnutie služieb a ani potvrdiť ich úhradu. Tiež uviedol, že neexistuje nerovnosť medzi stranami sporu a preto nie je možné uplatňovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Žalobný nárok žalobcu je dôvodný a naďalej trval na jeho uplatnení. Zároveň žiadal súd, aby žalobnému návrhu vyhovel v celom rozsahu. Žalovaná uviedla, že nie je pravdou, že nie je možné uplatniť spotrebiteľské právo uviedol to aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí a Okresný súd je týmto rozhodnutím viazaný. Je nesporné, že existujú len 2 faktúry, faktúra 01/11/2014 z 18.11.2014 v sume 562,90 eur, ktorá je zaplatená a faktúra 7/2015 z 31.7.2015 v sume 376,07 eur, ktorú nezaplatila z dôvodu, že sa obáva, že ju budem musieť zaplatiť opätovne. Ak žalobca tvrdí, že suma 562,90 eur je za inú právnu vec, ktorá bola riešená v r. 2014 tak žiadala, aby svoje tvrdenie preukázal. Iných faktúr si nie je vedomá, neexistujú.

10. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 290 a nasl. CSP- Zák. č. 160/2015 Z.z. , § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), § 1 ods. 1 až 3, § 2 ods. 2, § 6, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. b), § 13a ods. 1 písm. a), c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného od 01.02.2013.

11. Podľa § 29 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

12. Podľa § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z. z.“), advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne primeraný preddavok. (2) Advokát popri nároku na odmenu má nárok aj na náhradu hotových výdavkov a na náhradu za stratu času. Za hotové výdavky sa považujú výdavky účelne a preukázateľne vynaložené v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä súdne a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady, odpisy alebo výpisy z verejných registrov. (3) Odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a klientom; ak nedôjde k dohode, patrí advokátovi tarifná odmena.

13. Podľa § 1 ods. 1, 2, 3 vyhlášky č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004“), vyhláška upravuje spôsob určenia a výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času advokáta za právne služby poskytované klientom na základe dohody alebo ustanovenia na to oprávneným orgánom. Odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len „zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene. Výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak (ďalej len „výpočtový základ“).

14. Podľa § 2 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004, zmluvná odmena sa určuje a) podľa počtu hodín účelne vynaložených na vybavenie veci (hodinová odmena), b) paušálnou sumou (paušálna odmena), c)

podielom na hodnote veci (podielová odmena), d) tarifnou odmenou dohodnutou inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny.

15. Podľa § 6 vyhlášky č. 655/2004, ak advokát neposkytuje právne služby až do úplného vybavenia veci alebo súboru vecí alebo ak ich neposkytuje za celé dohodnuté obdobie, patrí mu pomerná časť dohodnutej paušálnej odmeny; na žiadosť klienta predloží klientovi pri vyúčtovaní špecifikáciu vykonanej práce.

16. Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004, základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

17. Podľa § 11ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak klientom je spotrebiteľ ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy.

18. Podľa §13a ods. 1 písm. a), c) vyhlášky č. 655/2004, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej.

19. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalovanou v odvolacom konaní : príkaz na úhradu I. zo dňa 30.11.2014 na číslo účtu žalobcu znejúci na sumu 462,90 eur a potvrdenie I. o vklade hotovosti 100 eur zo dňa 21.11.2014 na číslo účtu žalobcu (č.l. 72 až 79 súdneho spisu) a obsahom spisov tunajšieho súdu 10C/203/2014 a 12C/172/2011 a na základe vykonaných dôkazov dospel k právnomu záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Žalobca si žalobou uplatnil voči žalovanej zaplatenie sumy 938,97 EUR, ktorú žalobca vyúčtoval žalovanej titulom poskytnutia právnych služieb vo výške 376,07 eura, a to faktúrou č. VII. 15 zo dňa 31.07.2015 so splatnosťou 06.08.2015 (čl. 5) a vo výške 562,90 EUR, vyúčtovanej faktúrou č. 1/11/2014 zo dňa 18.11.2014 so splatnosťou 5 dní (čl. 6) tvrdiac, že žalovaná na uvedené faktúry nič neplnila. Súd mal v konaní preukázané, že žalobca právne zastupoval žalovanú od roku 2014 vo viacerých súdnych konaniach (okrem iného v konaniach 10C/203/2014 a 12C/172/2011 vedených na tunajšom súde) a to na základe písomne udelenej plnej moci. Za poskytnuté právne služby žalobca vyfakturoval a zaslal žalovanej faktúru č. 01/11/2014 a faktúru č. VII. 15, ktoré podľa súdu obsahujú všetky zákonom stanovené náležitosti a boli žalovanej doručené riadne písomne a to faktúra č. 01/11/2014 listom zo dňa 18.11.2014 a faktúra č. VII. 15 listom zo dňa 03.08.2015. Žalovaná predložila v odvolacom konaní listinné dôkazy preukazujúce zaplatenie faktúry č. 01/11/2014 zo dňa 18.11.2014 znejúcej na sumu 562,90 EUR (t.j. príkaz na úhradu I. zo dňa 30.11.2014 na číslo účtu žalobcu znejúci na sumu 462,90 EUR a potvrdenie I. o vklade hotovosti vo výške 100 eur zo dňa 21.11.2014 na číslo účtu žalobcu). Žalovaná nepoprela, že Faktúru č. VII.15 zo dňa 31.07.2015 na sumu 376,07 EUR žalobcovi nezaplatila obávajúc sa jeho neserióznosti v obave, že faktúru bude chcieť znova uhradiť ako sa to stalo aj s faktúrou č. 01/11/2014 zo dňa 18.11.2014 na sumu 562,90 EUR. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k právnomu záveru, že žaloba je dôvodná čiastočne, nakoľko žalobca žalovanej poskytoval právne služby vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn.10C/203/2014 , resp. sp. zn. 12C/172/2011 do vypovedania plnej moci žalovanou v roku 2015 , pričom žalovaná preukázala listinnými dôkazmi zaplatenie faktúry č. 01/11/2014 zo dňa 18.11.2014 znejúcej na sumu 562,90 EUR (t.j. príkaz na úhradu I. zo dňa 30.11.2014 na číslo účtu žalobcu znejúci na sumu 462,90 EUR a potvrdenie I. o vklade hotovosti vo výške 100.-EUR zo dňa 21.11.2014 na číslo účtu žalobcu), pričom nebolo sporné, že žalovaná Faktúru č. VII. 15 zo dňa 31.07.2015 na sumu 376,07 EUR žalobcovi doposiaľ neuhradila. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel čiastočne, zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 376,07 EUR istiny a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol.

20. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania, náklady spojené s ich uplatnením.

21. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

22. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

23. Podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.
24. Základná úroková sadzba ECB v rozhodnom období od 01.01.2015 do 15.03.2016 je 0,05 %.
25. Žalobca požadoval aj zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 562,90 EUR od 01.01.2015 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 376,07 EUR od 07.08.2015 do zaplatenia. Počnúc od nasledujúceho dňa splatnosti faktúry, t.j. 7.08.2015 a 24.11.2014 sa žalovaná dostala do omeškania s plnením. S poukazom na uvedené priznal súd žalobcovi úrok z omeškania v čase ním uplatnenom vo výške podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Zb., pričom sadzba zákonných úrokov z omeškania predstavuje 5,05 % . V prevyšujúcej časti požadovaných úrokov z omeškania súd žalobu zamietol.
26. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.
27. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
28. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.
29. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
30. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
31. Žalobca z pôvodného uplatneného nároku vo výške 938,97 EUR istiny bol úspešný v časti 376, 07 EUR. Žalobcov úspech vo veci je 40%, úspech žalovanej je 60%. Súd podľa § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.
32. O výške náhrady trov konania žalovaného bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie môže oprávnený podať súdu návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.